

Kong Erik og de Fredløse

historisk Roman i to Dele
af
Bernhard Severin Ingemann.
Første Del.
(Fortset.)

„Findes ikke eders Konges berømte Congesta her paa Slottet?“ — spurgte den høje Mester Poppe i halvt lyst halvt dansk Tungemaal — „denne vigtige, historiske Samling ønske vi fortrinlig at gøre Betendtskab med, saa vel som med den Afstrift, her skal findes af eders berømte Sago Grammaticus, samt Sveno Agonis og hvad her maatte findes af gamle Bifefamlinger og af norske eller islandste Hedenolds-Poemer og Sogaer, item alle mærkelige Monumenta Evolumina antiquitatis.“

„Hvad jeg fornemmelig glæder mig til!“ — sagde den lille, ivrige Mester Kumelant — „er hvad jeg ventte at finde af eders berømte theologiske Lumina“ — og kristelig-filosofiske Poeter, især den store Andreas Sunonis hans vidt berømte Hexameron, som jeg endnu aldrig har kunnet opføre nogen Afstrift af hos mine Landsmænd eller hos nogen af de høje Herrer og Høfster, mine højgunstige Velnydere, som jeg efter ringe Gode har bejunget.“

„Saa vidt jeg ved, vil det Skrift, I der nævner, findes her blandt de lærde, latinste Skrifter fra højtidelig Kong Waldemar Sejers Dage“ — svarede Slotsheeren og søgte at skjule sin Utaalmodighed — „men tun hvad der er strevet i Landets Tungemaal kan jeg nogenlunde gøre eder Rede for. I skal saa eders Studeretammer tæt ved Skriftsamlingen. Slotskapellanen har Oversigt dermed; han vil vist kunne give eder al den Anvisning, I ønske. Jeg skal indrette det for eder paa det bedste, mine højærede Herrer! Men I maa undstolbe, at jeg, som en læg og ligefrem Krigsmand, ingen Vefsted ved dermed. Tillad mig nu at indføre eder i min Familie og tager til Takke med nogen legemlig Føde for det første!“ Med disse Ord aabnede han hastig Døren til Fruerstuuen, hvor han indførte de to fremmede Herrer.

„Tillad mig først et Par Ord her i Entrum med Drosten!“ — sagde Mester Petrus og blev tilbage i Forsalen med Droft Aage, over hvis blege Kinder der for en flygtig Rødme, idet Døren til Fruerstuuen lukkedes og han kun halvt sit Hæfte Jomfru Margrethe. At han havde lidt af et farligt Saar var synligt; han var endnu hovedet noget stift og den venstre Arm i et Klæde.

Den høje, gejstlige Herre tog ham ved Haanden og betragtede ham nøje med sit klare, rolige Blik. „Det er fornemmelig for eders Skjld,ære Droft Aage, Kongen har sendt mig hid“ — sagde han — „I ved hvor længe han har haft eder fra sin Barndom og hvor nødig han savner eder; men inden det er mig tilladt at tale et eneste Ord til eder om Kongens og Landets Anliggender, er det paalagt mig at forvisse mig om eders Høgenes og Sjæls Sundhed. Man siger, I har ikke blot været farlig saaret, men tillige været hjertesyg og plaget af allehaande urolige Tanker og forvirrede Drømmerier, saa at I ofte mer har trangt til en aandelig end til en legemlig Saarlæge. Har I nogen Tillid til mig, saa betro mig, hvad der endnu maatte forurolige eder!“

„Jeg har været en Grillefanger siden jeg kom i Vand“ — svarede Aage. — „Jeg ved det ret vel — det Kors var mig for tungt; men, Herren og vor Frue ste Tak! det er blevet mig lettere. Der er nu gaaet et Lys op i min Sjæl, der forliger mig med det gaadefulde i mit Liv og min Stæbne. Dog mig og mine Sager ligger der ingen Magt paa. Sig mig tun, hvad har Kongen for? hvorledes kan han og Landet reddes fra Undergang under alle disse forvirrede Omstændigheder? for Guds Skjld! sig mig“ —

„Intet Ord endnu derom,ære Droft!“ — afbrød Mester Petrus ham — „først maa jeg se, hvorvidt I er stiftet til at tage Del i de verdslige Handeler. Den Sjæl, som skal være kraftigt for Landets og Kongens Fred, maa først have Fred med sig selv.“

„Det har jeg, ærværdige Herre! min Sjæl er saa frisk, som den nogen Sinde bliver i denne Verden. Da jeg hørte, Vrethebissen var flygtet og Kongen i Vand, sprang jeg til Hest og vilde til Sjøborg; men man har mig holdt ved sig tilbage. Hvad jeg siden har hørt om Kongens Hestighed og Vrede, har end mer foruroliget mig, og i mit Hang til mørke Forestillinger har jeg mangen Nat i mine Fæderdrømme set Kongen omkring af Mordere.“

„Var rolig derfor, æble Droft! ingen Konge har været mer elsket af sit Folk; en uflygtig Vagt af Kærlighedens og Alkærlighedens Engle ledfage ham, selv hvor Dødsfjender ere ham nær. Jeg ved, I var med Kongens Fader i Finnerup Lade hin blodige St. Cecilie Nat; hvad I der, som Barn, var Vidne til, har I vist aldrig kunnet glemme.“

„Nej, aldrig!“ — udbød Aage spændt og heftig — „og jeg har lidt andet paa, jeg hørte havde Mod eller Kraft til at hindre Ulykken. Først da Lade stod i Brand om den myrbede Konge, som jeg ret til Befindelse; jeg rev Sværdet fra den gamle, affindige Palle, idet han styrede sig over Vigtet for at mishandle det; jeg støbte det samme Mordsværd i hans Bryst, hvormed han havde myrbedt sin Konge. Det blodige Optrin og hin vanbitte Oldings Dødsblik har siden ofte staaet gueligt for mig. Det afstjehlige Syn var dog næsten ubstillet af min Sjæl, da jeg en Dag, for to Aar siden blev sendt af Kongen til den fangne Vrethebiss paa Sjøborg, for at bringe ham til Betsendelse; men da jeg saa hin forfærdelige Statsfange, da han opstodde sin lænede Haand og overansvarbede mig til Djævelen med Kirkens frygteligste Forbandelse, da var det mig som jeg after stod i Finnerup Lade og som en Forsømmelses Vand talte gennem Vrethebissen og ubordnede Forbandelsens Ord over mig for mine Svanders Skjld. I min Saarfæber har jeg ofte lidt af de skrælleligste Drømme og kæmpet med alle mulige Uhyrer og Dæmoner; men naar det var værst, saa jeg altid en himmelsk Engel ved min Side, som med fromme Bønner forjog de onde Vænder og tilhvilte mig Trøst og Hjulsælselse. Der gik tilsidst et mildt Lys op for mig: det forekom mig, som

det Liv, jeg ikke i min Barndom havde Kraft og Mod til at opføre for min gamle Herre, kunde jeg dog nu stæle fra Forbandelsen, ved at opføre det for hans Søn, vor æble, unge Kong Erik. Dette er nu fuldt og fast min Bestemmelse; paa enhver Ulyksalighed for mig selv har jeg gjort Afstald. Hin hulvalende Engel stod siden virekelig og menneftelig for mig; men hun hørte vil eller kan afdrage mig derfra. Det var den ældste og frommeste af Mark Stigs fangne Døtre, ærværdige Herre! Kun eder vil jeg betro det. Jeg har faaet hende saa nær som min egen Sjæl, og hun har selv vidunderlig styrket min Beslutning. Ved at redde mit Liv og bevare det til den Herres Tjeneste, der har dømt hele hendes Slægt fredløs, har hun søgt at affone en Del af sin forfærdelige Faders Brøde. Hvert Stridt, jeg følger min lære, unge Konge, vil og maa vist not frise mig fra Mark Stigs Slægt i denne Verden; dog med Guds Hjælp skal det ikke stande min Gang eller lamme min Trofast. Se, ærværdige Herre! fra det Hjelbit, mit Livs Bestemmelse stod klart for mit Blik, har jeg faaet Fred for de onde Vænder, som forfulgte mig, og jeg føler mig nu næsten aldeles helbredet baade paa Legem og Sjæl. Nu ved I alt, fromme Herre! sig mig nu hvad der er langt vigtigere! hvad Budskab bringer I mig fra Kongen?“

„Endnu først et Ord om eder selv,ære Droft!“ — svarede Mester Petrus med kærlig Røst og greb hans Haand, idet han betragtede Aages tungsvindige, men bestemte Maafn med sit klare, rolige Blik. — „Eders Beslutning maa jeg prise som skøn og ædel, hvorvel den endnu til Dels viser eders Hang til Overdrivelse, selv i hvad der er pfereligt. I kan ofre eders Liv og Virtsomhed til Kongens og Landets Tjeneste uden at sige Martyrbrøden derfor. I behøver ikke selv at give Afstald paa Livets Lykte og Glæde, fordi der staa eder et højere Livsmaal for Dje. Dog flige ungdommelige Overdrivelser vil jeg ikke bebrejde eder. Der var en Tid, da jeg selv ønskede at dø som Martyr for den hellige Jomfru Ure; det vilde endnu være min Stoltsheds, hvis det var mig befillet; men jeg higer ikke mer der- efter i blindt Sværmeri og aandelig Forsængelighed. Den hulvalende Engel, I talte om, æble Droft! hun, som her stod for eder som en fangen Jomfru, hende vilde jeg tun ønske reiserdiggjort, og I behøvede da vist ikke at opgive alt Haab med Hensyn paa eders eget lækkelige Hjerteranliggende. Jeg har ogsaa fændt et faabant Væsen!“ — vedblev han bevæget — „næst den hellige Jomfru, er hun mig endnu den dyrebareste Kvinde, der lever og har levet i Verden; hun er i Sandhed en Himmelbrud her paa Jorden, og saa vel hendes som min Pligt og Stand abstiller os i den høre Verden. Dog til en saadan Afstige tror jeg, fandt at sige, hvorteen I eller nogen verdslig Mand har Kraft eller Raad, og for et verdsligt Livsøjemed, som eders, hvor stort og skønt det end er, behøves næppe et faadant Offer. Men derfor maa Lykten og dens høje Stejtere raade. Det glæder mig inderligt, at den støneste menneskelige Følelse er bleven levende i eders Sjæl: den er, selv med det største Offer og det dybeste Savn, næst Livet i Gudsdommen, den rigeste Slat, der kan stantes en Menneftesjal.“

„Ja viselig!“ — udbød Aage og styrkede glad begejstret i hans Arme — „ganste uhykkelig kan jeg nu abdrig blive. I har set tilfulde hvorledes jeg har det; fordsølg mig intet længere!“

„Vel, min unge, brude Ven!“ — sagde Mester Petrus og trykkede hans Haand — „jeg vil anse jer for aandelig helbredet; det er en fand og skøn Følelse, det er et ædelt Daadsliv, der rører sig i eders lidt vel sværmeriste og drømmende Sjæl; jeg vil udbride eder af benne alt for rolige og livende Stilling, der tun nærer eders Hang til Grublerier; jeg vil ikke tage i Betænkning at gøre Krav paa eders hele Kraft i Kongens og Landets Tjeneste. Se! her er et hemmeligt Brevskab fra Kongen.“ Han rakte ham et forseglet Brev.

Aage brød hastig Seglet: „Hm, hvad betyder dette? I ved vel Indholdet?“

„Jeg har selv strevet Brevet i Kanslerens Fraværelse. Det er kommet til Brud med Junter Christopher; han skal afvæbnes og hdmnges; inden to Solemarker skal I eller Hr. Ribolt belægge Holbæk Slot og møde Kongen for Kallundborg med hundrede Lanfætæg.“

Droft Aage stirede forbauset snart i Brevet, snart paa Mester Petrus. „Store Gud!“ — udbød han — „er det kommet saa vidt! Borgerkrig altsaa! blodig Fjende mellem Brødrene!“

„Mølig, æble Droft! det er jo netop hvad I skal forebygge! men stille, forsigtig! jeg har desuden et mundtligt Spørgsmaal fra Kongen.“ — Mester Petrus drog med disse Ord Aage bort fra Døren og vedblev med fagte Stemme: „Har Junteren ingen Skrifter ladet afhente her for nylig? Den brave Hr. Ribolt har man ingen Mistanke til; men er Slotskapellanen at lide paa?“

„For Befalingsmandens Trofast staa jeg inde“ — svarede Aage — „Kapellanen tender jeg ikke. Men hvad mener I?“

„De Brevstaber, Junter Christopher borttog fra Lunde Sakristikirke, har han nedlagt her, paaftaar han; men man har nylig søgt dem her forgæves; de kunde nu være af største Vigtighed i Kongens farlige Sag med Mester Grand. De lærde Herrer, jeg har medbragt, skal atter undersøge Arkivet. Jeg maa selv ile til Sverrig for at berolige Gemytterne: I ved, Gefandterne forløbe os hastig; Forholdet er spændt; Underhandlingerne er afbrudte. Kongen gif for vidt i sin Vrede over Grand's Flugt; han vil nu drive alt igennem med Magt. Med de flestvigste Hertuger er det ogsaa kommet til Brud. Kardinalen har forladt Hoffet; han truer med sin frygtelige Fuldmagt.“

„Ulykke paa Ulykke!“ — udbød Aage — „store Gud! hvad skal der komme ud af alt dette!“

„Bil Gud, kan alt blive bedre, end det ser ud til!“ — vedblev Mester Petrus rolig. — „Kan I og Marsten stæffe Fred med de verdslige Fjender, haaber jeg og mine Kolleger, næst Guds Bistand, i det mindste at stæffe Stifstand med de gejstlige. Kansler Martinus og Provt Guideo er sendte til Rom for at forekomme Grand. De fleste Bisper her i Vandet holder med Kongen. Dominikanernes Provinzialprior og Kapitterne vedbliver deres Protekt mod den Vejle-Konstitution; ingen Præst vil overholde Interdiktet, og som sagt, Folket er Kongen tro og hengiven.“

„Men denne uhykkelige Strid med Junteren — Fredsbruddet med Hertugerne — Spændingen med Sverrig —

Kongens Ifind og Hestighed — og denne frygtelige Jarnus og de fredløse“ —

„I har Ret, Droft Aage! der staa flere Skyer paa Danmarks og vor unge Konges Himmel, end det staa i Mennefters Magt at absprede“ — tog den gejstlige Herre atter Ordet — „men lyst paa“ — tilføiede han højtidelig — „over Ethernen staa de himmelske Stjerner, og over Stjernerens Gang og høje Styrelse raader den højeste, reiserdige Gud; og glem ikke,ære Droft! hvor den strenge Reiserdighed maatte knuse os, staa Midleren med hans himmelske Moder: ingen Ulykkesstjerne staa saa fast paa Reiserdighedens Himmel, at hendes Barmhertighedens Bønner jo kan røtte den og afsende dens Trysler. Vær trofast, æble Droft!“ — vedblev han rolig og mild — „Ingen opruller vel Fremtidens Dætte; saa meget tror jeg dog at have skimiet i hin store, hemmelighedsfulde Bog, at jeg ikke opgiver Haabet om bedre Dage for Danmark, saa længe Gud og vor hellige Frue vil holde befarmede Haand over Kongens Liv. Med hans Lyktes Stjerne vil viselig Danmarks nu stige eller synke.“

„I er en lærd og gudfrygtig Mand, ærværdige Mester Petrus!“ — sagde Aage, der imidlertid havde gaaet urolig frem og tilbage med Kongens Brev i Haanden — „men tilgiv mig, nu er det eder og ikke mig, der forfalder til Grublerier; jeg har mere Tillid til eders Gudsfrugt og klare Blik i den Ualmægtiges Husholdning her paa Jorden i den Tid, vi lever, end til eders Stjernetundstab og fromme Hensigten paa Fremtiden. Her gælder det Hjelblikket, fromme Herre! men hvad i al Verden er her at gøre, naar hvorteen I eller nogen anden fornøftig Mand kan bringe Kongen til Befindighed? Har da Vrethebissens Flugt bragt ham til at trods alle Forhold? vil han endnu tun fordræ Met, men ingen Raade af Vadehoffet? tænker han, trods Vand og Interdikt og selv uden Slægtstabsdispensation, at formaa det kloge, svenske Rigstaa til at famthkke i Formælingen? det er jo en Umulighed! — vil han forsmaa al findig Underhandling og lade Sværdet afgøre Striden med Hertugerne? vil han selv nu storme sin Broders Slotte og næde ham til at blive en aabenbar Forræder og Overløber til Fjenden?“

„Jeg har delt eders Forbavselse, æble Droft! jeg har badlet Kongens hastige Fremfærd; jeg har forgæves søgt at hindre disse alt for raske Skridt; hans Villie er urokelig; men, med al min Frygt for Følgerne, har jeg dog maattet beundre den Kongesjal, der dover saa meget for Majestæten Værdighed, i Tillid til sin Sags Reiserdighed. Inden tvende Gange fire og tyve Timer staa han med sine Ribdersmænd for Kallundborg, for at lære sin oprørte Broder Ulydighed“ —

„Det var da sandt med Kallundborgs Spærring og den nye Befæstning?“

„Desværre! Junterens Opsætighed har oprørt Kongen i høj Grad, men endnu mere hans underfundige Bestræbelser for at hindre Formælingen. Den snebige Droft Brunke har røbet ham, formodentlig for at sætte Splid mellem Brødrene og vække Oprør i Landet.“

„Hm! og paa samme Tid fornye de flestvigste Hertuger de gamle Forbringer“ —

„De staa maaste i Forbindelse med Junteren; dog de har ikke stræmnet Kongen; har de allerede glemt Reiserlaget i Grønfund, vil han vise dem, at han ogsaa tør møde dem til Lands. Mark Luffen samler alt Jodfolket mod dem i det Haderslevstø“ —

„Og Vrethebissen og Kardinalen — hvor er de?“

„Grand truer fra Bornholm og Jarnus fra Arelhus; han fordrer Lejde for Vrethebissen og protesterer mod Indbrægen af de landstige Kirkegoder. Bist: Joha af Roskilde og Koncilierne vakte; man frygter for Interdiktets Fuldbrydelse.“

„Forbarmende Gud! og under alt dette kan Kongen tænke paa sit Værlup?“

„Den første Stærkommerdag vil han staa i Helsingborg med en Brudefare eller med en Krigsmagt; dog det var tun et overilet Ord til mig og Marsten. Gud forbyde, det stulde komme dertil.“

„Han spænder Buen for højt; den maa brikte. Endnu tun et — de fredløse, man var paa Spor efter, er de grebne?“

„Det ved jeg ikke; men deres Dødsdom er fældet, hvor de træffes. De sidste Mordforsøg har gjort Kongen usforsonlig: der er sat Pris paa hvert fredsløst Hoved. Aage Skage skal have været i Ledtog med Mark Stigs Døtre. For de uhykkelige Pigers Frihed er der vist heller intet at haabe.“

„De er uhykkelige, ved den levende Gud! de er uhykkelige!“ — udbød Aage heftig. — „Jeg maa til Kongen; det er paa høje Tid!“ — han rev Bindet af sin venstre saarede Arm og bevagede den noget stift. — „Det skal gaa an!“ — vedblev han — „min højre Arm har ingen Lammet; jeg maa være ved Kallundborg før Kongen. Stal Slottet stormes, stal den forræderste Junter tugtes, saa være det min Sag! mod sin egen Broder stal min Konge dog ikke selv føre Vaaben. Det maa være kommet vidt: han tender intet Maadehold længere“ —

„Dog jo“ — afbrød Mester Petrus ham — „han paaalægger eder udtrykkelig at staae Junteren, hvor han træffes; I belægge Holbæk saa stille og fredeligt som muligt. Kan I endnu stiffe Fred mellem Brødrene, æble Droft! redder I maaste Land og Rige.“

Ru aabnedes Døren til Fruerstuuen og Slotsheerindgen kom tilbage. „Eders Morgenbrød bliver fald, mine Herrer Gæster!“ sagde han høfelig. — „Men hvad ser jeg, Hr. Droft! eders Armbind“ —

„Det kan og stal undværes!“ — svarede Aage. — „Man har fortalet mig her; man har været alt for omhyggelig og forsigtig. Jeg siger nu eder og eders æble Fange Tak for Badstørplejen. Kongen behøver friste Arme og Sværd. Kan I strafs overlade mig et Par hundrede Mand af Befætningen her?“

„To hundrede Mand kan holde rustede her i Gaarden om en Time, naar I, som Droft, befaler det i Kongens Navn!“ — svarede Hr. Ribolt. — „Ær jeg vide, hvortil de stal bruges?“

„Jeg drager til Holbæk og Kallundborg; der ser I Kongens Navn og Segl for det!“ — han rakte ham Kongens Brev — „det er ogsaa til eder; men det bliver mellem os!“

„Mod Junteren? store Gud, Hr. Droft! er det mu-

ligt?“ — udbød Slotsbefalingsmanden hderst forbauset og slog Hænderne sammen.

„Inferen har faaet det Indfald at anlægge ny Skanser og lutte Borten for Kongens Mænd, som I ved. Det er formodentlig tun en uheldig Spøg eller en Misforstaaelse; men I ser selv, en saadan Bort maa sprænges i Tide, naar Kongen selv er paa Vejen og vil ind. Altsaa to hundrede Mand om en Time, men i al Stillehed! det forstaa sig.“

„I stal finde alt beredt inden det ringer til Højmesse!“ — svarede Slotsheerindgen bestemt og rolig. — „Men eders Saar, Hr. Droft — kan I selv uden Fare? — ellers bliver det min Sag.“

„Med eller uden Fare, jeg maa, jeg vil fort!“ — svarede Aage — „altsaa naar det ringer til Højmesse — og Tand for Tunge! det gælder en Jagt mod de fredløse — fortaar I?“

„Vigtigt det stal være Troen her paa Slottet i en halv Time!“ Med disse Ord ilede Hr. Ribolt ud i Slotsgaarden, og Droft Aage gif med Mester Petrus ind i Fruerstuuen.

Den Spænding og Jvret, Droft Aage var kommen, havde sat hans Blod i livlig Bevægelse og givet ham sit friske Udseende tilbage. I den store Fruerstuue, hvor man modtog fremmede og samlede om Helligdagene inden Gudsstjenssten, modtoges Aage og Mester Petrus af den albrende Husmoder, der selv bragte Gæsterne den varme Morgenbrød i blante Sødsstaaler. Ved et stort, rundt Bord midt i Stuen, med en høib, frystet Bomulds Dug, sad de tytte Mestersangere, med de dampende Staaler for sig, i behagelig Underholdning med Damerne. Jomfru Urita udsurgte dem nysgerrig om deres Besøg hos fremmede Høfster, i hvis Betsættelse især Mester Kumelant var udbømmelig, ligesom han var utrættelig i Opregnelsen af al den Hæder, han selv havde nydt for sine Sange hos disse gode Herrer, „hos store og højbevaagne Velnydere.“

Jomfru Margrethe tog ogsaa Del i Samtalen med de fremmede; men hun var bestednere med sine Spørgsmaal; hun bekymrede sig ogsaa langt mere om deres Kunst, end om den Lykte, de dermed havde søgt og fundet hos de store. Hun lod sig af den alvorlige Mester Poppe omstændelig underrette om Vænder og Tønen i de berømte Minnesange, hvis skønneste Blomsterid Mester Poppe mente man tun i daarlig Uforstand kunde sige var forbi, idet han tvært imod paaftod, at den æble Sangertunst netop nu først havde fuldelig udviklet sig til Sandhedens og den højeste Stønheds Pris, medens man ikke længer genot de ensformige Lovtaler over den majstronne Baar eller de jordstige Kvinders Stånved og forfængelig Elstov, men tilbeld i de samme eller regelmæssige Sangformer befang moralste eller gudelige Emner og vigtige teologiske Dogmer; dog kunde han ikke nægte de ældre Minnesange stort Værd og en vis Livsfriskhed og Naturlighed, som selv hans gode Venner, Mester Heinrich Frauenlob og en vis Mester Regenbogen saa vel som den berømte Stolemester af Eslingen, med al deres Værdom, forgæves stræbte at tilegne sig. Han anstaa det imidlertid for en stor Lykte, nu da Høfster og Keffere ikke længer som forudm selv gav sig af med den æble Sangertunst og den næsten alene gavedes i den hæderlige Borgerstand, at der dog gavedes Herrer og Høfster som Kongen af Danmark, der hædrede og opmuntrede Kunsten, og at Sangene endnu fandt Genklang i Ribderens Vorge og hos de æble Jomfruer i Fruerstuuen. Han priste den poetiske Vånd i den danske Ribderpoesi, men fandt den dog ligesom Minnesangene for verdslig og forfængelig, en Veftholdning, som Jomfru Margrethe tog sig meget nær, uaiget hun gerne indrømmede den lærde Mesterfanger, at alle de danske Viser, hun kendte og elskede, handlede om Elstovsæventyr, men ikke en eneste om bibelste og teologiske Materier.

Da Droft Aage traadte ind i Fruerstuuen, rejste Margrethe sig for at gengælde hans Hilsen og bemærkede med nogen Uro, at han havde faftet sit Armbind. Hendes Opsmærksomhed for Mester Poppes Underholdning var forbi, og hun bad ham undstolbe, at hun, som Saarlægerinde, nu havde en Forretning, der ikke kunde opsættes. „Tillad mig, Hr. Droft!“ — sagde hun til Aage og pegede paa den løsbundne Arm — „det var ikke efter Afstale. Dog I er selv Herre over eders Arm!“ — tilføiede hun, da hun saa, hvor let han bevagede den. — „Saaret er nogenlunde lægt; med Forsigtighed kan I vel bruge Armen til Maade; men det stide Halsbind“ —

„Det stal jeg bare til eders Grindring til vi ses igen, æble Jomfru!“ — svarede Aage — „skønt jeg næsten tror, det kan undværes. Om en Time maa jeg forlade Slottet. At jeg føler mig i Stand dertil, maa jeg takke eders Kunst og utrættelige Omhu for. Jeg tænker snart at se min æble Herre, Kongen“ — tilføiede han med fagte Stemme og drog hende til Side til en Vindeusfordybning mod Slots- haven — „dog den beleslige Tid til at udrette noget for eders Frihed er desværre næppe kommen endnu.“

„Vi fordrer jo ingen Raade af vore menneskelige Dømmere, men tun hvad ret og billigt er“ — svarede Margrethe med stille Alvor — „til at erholde Frihedsbæle for den sagløse troede jeg enhver Tid maatte være beleslig hos en god og reiserdige Konge.“

(Fortætted.)

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.

3 Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Omflag 80. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

*) Mindemærker og Skrifter fra Oldtiden.
) Uds.
) Et Digt om Stabellens seg Dage.